

Филип Джиан - „Ох...“

ИЗГЛЕЖДА, СЪМ СИ ОДРАСКАЛА БУЗАТА. Челюстта ме боли. Докато падах, съм съборила ваза, спомням си, че чух как се разбива на пода, и се питам дали не съм се порязала на някое парче стъкло, нямам представа. Навън все още грее слънце. Времето е хубаво. Постепенно си поемам дъх. Чувствам как само след няколко минути ще ме стегне страхотна мигрена.

Преди два дни, докато поливах градината, вдигнах очи и видях в небето тревожно знамение. Беше облак с красноречива форма. Огледах се да видя дали то не се отнася за друг, но наоколо нямаше жива душа. До мен не достигаше никакъв звук, само аз поливах, не долавях нито глас, нито вик, нито полъх на вятъра, нито дори бръмченето на мотор, а обикновено откъм съседите се чува я косачка, я въздушна метла за падналите листа.

Общо взето, имам усет за въздействията на външния свят. Мога да прекарам дни наред затворена, без да ми стъпи кракът навън, само защото съм открила тревожно предзнаменование в полета на птица – особено ако е съпроводен с пронизителен кръсък или грак – или ако вечер слънчев лъч пробие листака и блесне в лицето ми, или пък ако се наведе да дам някоя пара на седнал на тротоара мъж, а той ненадейно ме сграбчи за ръката и започне да крещи: *Демоните, лицата на демоните... Ала стига да ги заплаша, че ще ги убия, те ми се подчиняват...!!* Човекът си дереше гърлото, повтаряше до побъркване тези думи, с обещани очи, като продължаваше да ме държи. През онзи ден върнах билета за влака, дори забравих къде трябваше да пътувам, пък и вече не ме интересуваше, защото няхах никакво намерение да се самоубивам или да се преструвам, че не разбирам смисъла на отправените ми послания и знаци.

Бях шестнайсетгодишна, когато след запой по време на празниците в Байон изпуснах самолета и тъкмо този самолет се разби. Това ме накара да се замисля. Реших занаяпред да вземам предпазни мерки, за да спася живота си. Приех, че някои неща наистина съществуват, без да обръщам внимание на онези, които им се присмиваха. Нека се смеят. Не зная защо, но винаги съм приемала знаците в небето за най-точни и достоверни, така че облак с формата на Х – достатъчно странен, за да привлече вниманието ми – непременно би ме накарал да бъда нащрек. Не знам как така съм се разсеяла. Какво е приспало моята бдителност? Може би отчасти, ако не и изцяло заради Марти. Толкова ме е срам. Сега така ме е яд. Яд ме е на самата мен. На входната врата има верига. Как можах да забравя, че на проклетата врата има верига? Ставам и отивам да я поставя. Захапвам долната си устна и за минута стоя неподвижна. С изключение на строшената ваза, всичко е на мястото си. Качвам се горе, за да се преоблека. Венсан ще идва на вечеря с приятелката си, а аз още нищо не съм приготвила.

Младата жена е бременна, но не от него. По този въпрос вече пазя мълчание. Нищо няма да постигна. Нямам повече сили да се боря с него. Нито пък желание. Когато си дадох сметка колко много прилича на баща си, направо щях да се побъркам. Името ѝ е Жози. Търси да наеме апартамент за себе си и за Венсан, а също и за бебето, което трябва да се роди. Когато споменахме пред Ришар какви са наемите в столицата, той се престори, че му прилошава. По навик започна да се разхожда напред-назад и да мърмори под носа си. Виждам колко е остарял и помрачнял за двайсет години. „Какво? На година или на месец?“, запита накрая, настръхнал, той. Не бил сигурен, че ще намери толкова пари. Подразбира се аз да разполагам със солидни и постоянни доходи. Естествено.

– Нали искаше да имаш син? – казвам му. – Забрави ли?

Напуснах го, защото беше станал непоносим, а сега е по-непоносим от всякога. Карам го да пропуши отново и дори да възобнови сутрешния си крос, за да се отърве от навъсената подозрителност, която повечето време го владее.

– Прощавай, но можеш да вървиш на майната си – отвръща ми той. – Така или иначе, в момента съм закъсал с парите.

Нали уж си беше намерил работа?

– Не зная. Поговорете двамата.

И с него вече нямам желание да се боря. Прекарах повече от двайсет години от моя живот с този човек и понякога се питам как съм намерила сили за това.

Напълвам ваната. Бузата ми е зачервена и дори жълтеникава, с цвят на глина, а в ъгълчето на устните ми има капчица кръв. Здравата съм се разрошила – цели кичури са се измъкнали от шнолата. Сипвам солите във водата. Същинска лудост, защо то минава пет следобед, а аз не познавам добре това момиче Жози. Не зная какво да мисля за нея. Инак денят е толкова светъл и прекрасен, тъй далеч от всякаква сянка на заплаха. Трудно ми е да повярвам, че подобно нещо ми се е стоварило на главата от ослепително синьото небе, в толкова хубаво време. Банята е обляна от слънцето, дочувам далечните подвиквания на децата, които играят навън, хоризонтът е безметежен, пеят птички, скачат катерички...

Чувствам се чудесно. Ваната ми действа благотворно. Притварям очи. Минава известно време и без да твърдя, че всичко е отминало, все пак окончателно идвам на себе си. Мигрената ми се разминава. Обаждам се да поръчам за вечеря суши.

Преживяла съм доста неприятни моменти с мъже, които сама съм избрала.

Събирам едрите парчета от вазата и минавам с прахосмукачката там, където бях паднала – от мисълта, че само преди няколко часа съм лежала на това място, сърцето ми се разтуптява и настроението ми отново се разваля. Тъкмо се каня да си наляя една чашка, когато получавам съобщение от майка ми Ирен. Тя е на седемдесет и пет години и от месец нито съм се виждала, нито съм се чувала с нея. Твърди, че ме сънувала, че съм я викала на помощ, при положение че и през ум не ми е минавало да ѝ се обадя. Венсан, изглежда, не хваща вяра на моя разказ. „Велосипедът ти е в чудесно състояние – заявява ми той. – Наистина е доста странно.“ Гледам го известно време, после свивам рамене. Жози се изчервява от смущение. Венсан преди малко я хвана за китката и я накара да престане да си взема фъстъци. Наддала е най-малко двайсет килограма. Никак не си подхождат с Венсан. Ришар, който изобщо не е в течение, ме увери, че момичета като нея често ги бивало в леглото – какво означава да я бива в леглото? В момента тя търси тристаен апартамент с площ поне сто квадратни метра в квартала, който си е харесала, но наемът на подобно жилище там е най-малко три хиляди евро. „Кандидатствах за работа в „Макдоналдс“ – съобщава ми той. – Да видим какво ще излезе.“ Насърчавам го в това отношение, а защо не и за нещо по-престижно? За издръжката на бременна жена са нужни пари. „Имай го предвид“ – напомних му, преди още да ме е запознал с нея. „Не съм искал мнението ти – озъби ми се той. – Твоето мнение изобщо не ме интересува.“

Така се държи с мен, откакто напуснах баща му. Ришар е чудесен актьор. А Венсан е най-добрата му публика. На ставане от масата той отново ме изглежда с подозрение: „Какво ти става? Какво не е наред?“. Същата мисъл не ме е напуснала по време на вечерята. През цялото време се питам дали съм била избрана случайно, или ме преследва някой, когото познавам. Историите им за наеми, за детска стая изобщо не ме интересуват, но все пак се възхищавам на начина, по който се опитват да превърнат техния проблем в мой проблем. Взирам се в него и се опитвам да си представя изражението му, ако му опиша какво ме сполетя този следобед. Ала подобно нещо е извън възможностите ми. Изобщо не мога да предвидя реакциите на моя син.

– Да не си се била?

– Венсан, какви ги говориш? – прихвам. – Аз да се бия?!

– Да не си се счепкала с някого?

– Я престани, не говори глупости. Нямам навик да „се счепквам“ с когото и да било. Ставам и отивам при Жози на верандата. Вечерта е хубава и макар да е хладно, тя си вее с ръка. Последните седмици са най-тежки. За нищо на света не бих минала отново през подобно изпитание. Съгласих се да ми срежат корема, за да сложа край на мъчението. Венсан е в течение. Никога не съм се опитвала да разкрасявам този епизод. Държах той да знае това. И никога да не го забравя. Навремето майка ми описа по същия начин моето раждане и все пак оцелях.

Двете с Жози се вираме в осеяното със звезди черно небе. Поглеждам я крадешком. Били сме заедно не повече от пет-шест пъти и почти нищо не знам за нея. Не мога да кажа, че ми е антипатична. Като познавам моя син, направо я съжалявам, но от друга страна, тя притежава някаква хладна упоритост и смятам, че стига да иска, ще успее да се справи. Усещам нейната твърдост и скритата у нея сила.

– Значи, през декември – казвам ѝ аз. – Наближава.

– Той е прав – отвръща ми. – Наистина не сте на себе си.

– Нищо подобно – възразявам. – Наред съм. Той просто не ме познава.

Изпращам ги и затварям след тях. Обикалям долния етаж със сатър в ръка, за да проверя вратите и прозорците. После се заключвам в спалнята. Започва да се зазорява, а аз не съм мигнала. Утрото е синьо, разкошно. Отивам да се видя с мама. Във всекидневната заварвам атлетичен младеж, но инак съвсем обикновен на вид.

Питам се дали моят нападател от предишната ве чер е изглеждал така – помня единствено качулката на главата с дупки за очите и дори не бих могла да кажа каква беше на цвят – синя или червена. Дали прилича на този самодоволен тип, който успява да ми намигне, докато майка ми го изпраща.